

ကံတွန်းကြည်ဝင်း

နှလုံးသွေးနှင့်ရင်း၍

ပ န ၊ ချိ ဝှ န ၊ ဝ ဘ ဂ

ဒေါက်တာနွေနေ့ ဂျူတီပြီးတော့ အချိန်အတော်လင့်နေပေပြီ။ အရေးပေါ်လူနာ ရောက်လာသဖြင့် ပုံမှန်ဂျူတီထွက်ချိန်ထက် နောက်ကျနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဆရာဝန်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ မကြာခဏ ကြုံရတတ်သည့် အဖြစ်ပါ။ ကိုယ့်ဂျူတီပြီးပြီ ဆိုတာနှင့် အရေးပေါ်လူနာကို ထားရစ်ခဲ့ရမည့် နှလုံးသားဆရာဝန်တိုင်းမှာ မရှိပါ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဘေးဖယ်၍ လူနာများကိုသာ ဦးစားပေး ကုပေးရမည်မှာ ဆရာဝန်တိုင်း၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ဒေါက်တာနွေနေ့သည် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ မိသားစုတာဝန်မရှိသူ၊ ပင်ကိုစိတ်ရင်း စေတနာကောင်းသူမို့လည်း လူနာများကို ပို၍ ဂရုစိုက်နိုင်သူ။ အချိန်လည်း ပို၍ ပေးနိုင်သူ။

သို့ပါ၍ ...

ဒေါက်တာနွေနေ့ ဒီလိုဂျူတီထွက် နောက်ကျရသည့် အဖြစ်မှာ သူ့အတွက် အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။

ဒေါက်တာနွေနေ့သည် ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး ကားစက်နှိုးလိုက်သည့် အခိုက်မှာ ပင် မိုးမှာ သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်ပါ၏။ မိုးရေစက်များကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏမှာ ဒေါက်တာနွေနေ့ အမောတွေ ပြေသွားသလို ရှိရပါသည်။ ။

ကားလေးသည် ဆေးရုံဝင်းထဲမှ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည် ။ မိုးသ

ည် သဲသဲမဲမဲ ရွာနေဆဲမို့ ဒေါက်တာနွေ့နွေ့မှာ ကားမီးကိုဖွင့်ပြီး ဂရုတစိုက် မောင်းနေရပါသည်။ သူနေထိုင်ရာ ဘောက်တော် ကျောက်ကုန်းသို့ ရောက်တော့ မိုးသည် ဖွဲဖွဲလေးသာ။ ကားကို အတွင်းလမ်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ဖြစ်သဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ကားရှင်းလူပြတ်နေပါသည်။

ထိုစဉ်...

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့၏ ကားရှေ့ လမ်းလယ်ကောင် တည့်တည့်တွင် လူတစ်ယောက် ဒဃီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်နေသည် ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကားစက်ရှိန်ကို လျှော့၍ ကားဟွန်းကို တီးလိုက်ပါသည်။ ထိုလူ ကြားဟန်မတူပါ။ လမ်းလယ်ကောင်တွင် ယိုင်တိယိုင်တိုင် လဲတော့မည့်ဟန်ဖြင့် ဆက်လျှောက်နေဆဲ။

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ ဟွန်းကို ဆက်ကာဆက်ကာ တီးလိုက်ပြန်ပါ၏။ ထိုလူမှာ လှည့်၍ မျှပင် မကြည့်။ လျှောက်မြဲ လျှောက်နေဆဲ ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ စိတ်မရှည်ချင်တော့။

"အို...ဒီလူ ဘယ်လိုလူလဲ။ အမူးသမားလား။ တမင်လုပ်နေတာလား"

မထူးတော့ပြီမို့ ကားကို ပလက်ဖောင်းဘေးကပ်ပြီး ထိုလူကို ရှောင်မောင်း လိုက်ပါတော့သည်။

"တောက်...တော်တော်ပေတဲ့ လူ၊ ဘယ်လောက်တောင်များ သောက်ထားလဲ မသိဘူး"

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့သည် နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ကြည့်၍ မကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်မိပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာ ပင်...

နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ထိုလူသည် လမ်းမလယ်ကောင်တွင် လဲကျသွားပါတော့၏။ မြင်ကွင်းကြောင့် ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ စိုးရိမ်သွားရပါ၏။

"ဟယ်...ဟိုလူ လဲကျသွားပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ။ လမ်းမလယ်ကောင်ကြီးမှာ "

စိတ်ပူစွာ ပြောရင်းဖြင့်ပင် ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ ကားကို ရပ်လိုက်ပါသည်။ ။ နောက် ကားပေါ်မှ အလျင်အမြန်ဆင်းပြီး ထိုလူလဲကျသွားသည့် နေရာသို့ သွားလိုက်ပါသည်။ ။

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ မဝံ့မရဲဖြင့် ထိုလူကို လှုပ်နှိုးသည်။ ။

"ဒီ...ဒီမှာ ရှင် ဒီမှာ ၊ ရှင် ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒါ လမ်းမလယ်ကောင်ကြီး နော်"

ထိုလူမှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

"အို...သူသတိမေ့နေတာပဲ။ အရက်နဲ့လည်း မရပါဘူး။ ငါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ"

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုလူနဖူးကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

"ဟင်...ကိုယ်တွေလည်း ချစ်ချစ်တောက် ပူလို့ ပါလား။ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလူအသက်ကို ငါကယ်ရမယ်"

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့သည် အကူအညီရလိုရငြား ဟိုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။ ။ လမ်းသွားလမ်းလာဆို၍ တစ်ယောက်တလေမှ မတွေ့ရ။ သူ သက်ပြင်းချမိရပါ၏။

"လမ်းကလည်း လူပြတ်လိုက်တာ။ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို

လုပ်ရမလဲ။ ဒီလူကလည်း လူဆိုးမှန်းသိလို့၊ လူကောင်းမှန်း မသိ"

ဒေါက်တာနွေနေ့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိစွာ "မထူးပါဘူး။ ထားခဲ့တာပဲ ကောင်းပါတယ်" ဟု လည်း တွေးမိရပြန်၏။

ထိုသည့်အခါ သူ့အာရုံမှာ အသိတစ်ခု ရုတ်ခြည်းဝင်လာပြန်၏။

"အို...ငါဟာ ဆရာဝန်ပဲ။ လူဆိုးဖြစ်ဖြစ်၊ လူကောင်းဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေ တွေးပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတော့ လုပ်ရတော့မှာ ပဲ"

ဒေါက်တာနွေနေ့သည် သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်ဆိုသည့် အသိစိတ်ဖြင့် သူ့ကားဆီသို့ ပြေးသွားသည် ။ နောက် ကားကို ထိုလူလဲကျနေသည့် နေရာသို့ ဘက်ဆုတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ထိုလူဘေး ကားရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ထိုလူကို ကားပေါ်တင်ရန် ကြိုးစားသည် ။

မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ခွန်အားနှင့် မရနိုင်ပါ။ အကူအညီ တောင်းရန် ဘေးဘီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိခိုက်မှာ ပင် ကံကောင်းချင်တော့ ခရီးသည် တစ်ဦး တင်ဆောင်လာသည့် ဆိုက်ကားတစ်စီး လာနေသည် ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် လက်ပြ အကူအညီတောင်းလိုက်ပါသည် ။

ထိုလူနှစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် အသေကောင်ပမာ ဖြစ်နေသည့် ထိုလူကို ကားနောက်ခန်းထဲသို့ တင်နိုင်ခဲ့သည် ။

သို့ဖြင့်...

ဒေါက်တာနွေနေ့သည် အကူအညီပေးသူ နှစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးစကားဆို၍ ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သည် ။

ဒေါက်တာနွေးနွေးကား ခြံဝင်းရှေ့ရောက်တော့ အိမ်တော်ထိန်း ဦးဖိုးကောင်းသည် ခြံတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးသည်။ ဒေါက်တာနွေးနွေး သည် ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ်ပြီးသည် နှင့် ကားပေါ်မှ ကပျာကယာ ဆင်းပြီး ခြံတံခါးပိတ်နေသည့် ဦးဖိုးကောင်းကို လက်ပြလှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် တိုက်ထဲမှ ဒေါ်လေးဖြူလည်း ထွက်လာသည်။ ဦးဖိုးကောင်း နှင့် ဒေါ်လေးဖြူ ဝိုင်းတွဲကာ ထိုလူကို အခန်းတစ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် ပို့နိုင်ခဲ့သည်။

ဦးဖိုးကောင်းနှင့် ဒေါ်လေးဖြူမှာ နားမလည်နိုင်စွာ မေးခွန်းထုတ်နေ ခဲ့သော်လည်း ဒေါက်တာနွေးနွေးသည် ရှင်းမပြနိုင်။ လက်ကာပြ၍ သာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများ အလျင်အမြန်ပြုလုပ်ပြီး ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးလို က်သည်။ ပြီးမှ သူ့ဒေါ်လေးဖြူဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး-

"ကဲ...ဒေါ်လေးဖြူ၊ နွေတော့ ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ။ ထမင်းပွဲ ပြင်လို က်ပါတော့"

"ဪ...အေးအေး"

ဒေါ်လေးဖြူ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

နွေ့နွေ့သည် လည်း ဒေါ်လေးဖြူနောက်မှ ထွက်လိုက်မည့် ဟန်ပြုပြီး မှ လူနာခုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေသည့် ဦးဖိုးကောင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

"အဘကောင်း"

"ပြောပါ တူမကြီး"

"လူနာကို ခဏစောင့်ကြည့်ပေးပါ။ သူသတိရရင် နွေ့ကို ချက်ချင်း လာပြော"

"အေးအေး...စိတ်ချပါကွယ် စိတ်ချပါ"

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ ဒေါ်လေးဖြူ ထမင်းပွဲအဆင်သင့်ဖြင့် စောင့်နေပါသည် ။ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းများ ထည့်ပေးရင်းဖြင့် ဒေါ်လေးဖြူ နွေ့နွေ့ကို ကြည့်သည် ။ နွေ့နွေ့သည် ဆာလွန်းသဖြင့် ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်ပြီး စားမည်အလုပ်-

"မိနွေ့"

"ရှင်...ဒေါ်လေးဖြူ"

"နောက်ကျလိုက်တာကွယ်။ မိုးတွေကလည်း မှောင်နေတာပဲ"

"အရေးပေါ်လူနာ ရောက်လာလို့ ပါ ဒေါ်လေးဖြူ"

"အရေးပေါ်လူနာဆိုတာ ခုပါလာတဲ့ လူလား မိနွေ့"

ဒေါ်လေးဖြူ သောက်ရေထည့်ပေးရင်းမှ မေးသည် ။

" မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေးဖြူ။ ခုပါလာတဲ့ လူနာက လမ်းမှာ တွေ့လာခဲ့တာ။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နွေ့လည်း မသိဘူး။ သူသတိရမှ မေးကြည့်ရမှာ "

"ဟဲ့...မိနွေဟာက"

ဒေါ်လေးဖြူမျက်နှာ စိုးရိမ်ပူပန်သွားဟန်ရှိသည်။ ။

နားမလည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့်လည်း နွေ့နွေ့ကို အတန်ကြာကြည့်သည်။ ။ နွေ့နွေ့သည် ထမင်းစားမပျက်။

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးဖြူ။ ဒီလူ လမ်းမှာ လဲနေတာ တွေ့လို့ ခေါ်လာခဲ့တာ။ သွေးအားနည်းပြီး အရမ်းလည်း ဖျားနေတယ်"

"ဘုရား...ဘုရား...မိနွေ့ရယ်၊ လူဆိုးမှန်းမသိ လူကောင်းမှန်း မသိ။ မေခလာ လုပ်လာပြန်ပြီ။ ခက်တော့တာပဲ ငါ့နယ်"

ဒေါ်လေးဖြူသည် လက်နှစ်ဖက် ရင်ဘတ်ပေါ်ဖိုကာ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ပြောသည်။ ။

"နွေ့ဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ ဒေါ်လေးဖြူ။ ဆရာဝန်ဆိုတာ မိတ်ဆွေရန်သူ၊ လူဆိုးလူကောင်း ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနေဖို့ မလိုဘူးလေ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာကို မတွေ့ဟန်ပြု မမြင်ယောင်ဆောင်လာလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ။ ရှောင်သင့်ရင်လည်း ရှောင်ရပေမပေါ့"

"ဒေါ်လေးဖြူပြောသလို ရှောင်လာခဲ့ရင် နွေ့ဟာ ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ပါဦးမလား။ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်နဲ့ ကော ညီပါဦးမလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသားတိုင်းရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ က အဓိကပါ"

"တူမကြီး...တူမကြီးနွေ့"

ဒေါက်တာနေ့နေ့ ဒေါ်လေးဖြူကို ရှင်းပြပြီး ရေတစ်ခွက် မော့သောက်နေခိုက်မှာ ပင် ဦးဖိုးကောင်း၏ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ။

"ဟော...အဘကောင်းခေါ်သံ ကြားတယ်။ သူသတိရပြီ ထင်တယ်"

ဒေါက်တာနေ့နေ့သည် ပြောရင်းမှ ပင် ထိုင်ရာမှ ထကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ သွက်သွက်ကလေး ထွက်ခဲ့ပါတော့၏။

ဒေါ်လေးဖြူမှာ တော့ မျက်နှစ်တစ်ချက်မဲ့ပြီး ပန်းကန်များ သိမ်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

လူနာသည် သတိရလာဟန်ဖြင့် မျက်လုံးအစုံ အားယူဖွင့်ပြီး သူ့ခေါင်းသူ စမ်းကြည့်သည်။ ။ ဟန်ပန်က နာကျင်မှုဝေနေသည့်နှယ်။ မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့နေပါသည်။ ။

ဒေါက်တာနေ့နေ့ အခန်းထဲရောက်လာခိုက်မှာ ထိုသူသည် အားယူထရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ ။

"အို...မထနဲ့ ဦးလေ၊ မထနဲ့ ဦး မောင်လေး။ မောင်လေး အားသိပ်နည်းနေတယ်ကွဲ့။ ခဏလေး မှေးနေလိုက်ပါဦး။"

ဒေါက်တာနေ့နေ့သည် လူနာဆီသို့ အပြေးကလေးသွားပြီး ဟန့်တားလိုက်ပါသည်။ ။

လူနာသည် ခေါင်းပြန်ချကာ မျက်စိကို မှတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။ ဒေါက်တာနေ့နေ့သည် လူနာနဖူးကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ အခိုက်အတန့်မှာ ပင် လူနာမျက်စိအစုံ ပြန်ဖွင့်လာသည်။ ။ ပြီးတော့ မျက်နှာကြက်ကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေ၏။

နောက် ဒေါက်တာနေ့နေ့ဘက် ဖြည်းလေးစွာ စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ ။

"ကျွန်တော်...ကျွန်တော် ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ"

"စိတ်အေးအေးထားပါကွယ်။ မောင်လေး လမ်းမှာ လဲနေတာတွေ့လို့ မမ အိမ်ကို ခေါ်လာတာပါ။ မောင်လေး အရမ်းဖျားနေတယ်။ ပြီးတော့ အားလည်း အရမ်းနည်းနေတယ်"

"မမက"

"မမက ဆရာဝန်ပါ"

လူနာသည် စိတ်ပျက်အားငယ်သွားဟန်ဖြင့် မျက်စိကို ပြန်မှိတ်ထားလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါ၏။ ဒေါက်တာနွေ့နွေ့သည် လူနာ၏ အကဲကို ခတ်မိသွားဟန်ရှိသည် ။

"စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ကွယ်။ စောစောကပဲ မမ ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးထားပါတယ်၊ သက်သာသွားမှာ ပါ"

လူနာသည် မျက်စိအစုံပြန်ဖွင့် လာပြီး မသိမသာ ခေါင်းခါယမ်းနေပါသည် ။ နောက် ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ကို တွေ့တွေ့လေးကြည့်သည် ။

"ကျေးဇူးပါ မမရယ်။ ဒါပေမဲ့ မမ ကျွန်တော့်ကို မကယ်သင့်ဘူး။ ပစ်ထားခဲ့ရင် အရမ်းကောင်းမှာ ။ ခုတော့"

လူနာသည် စကားမဆက်တော့ဘဲ ရပ်ထားလိုက်ပါ၏။

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ မျက်လုံးအစုံဝိုင်းသွားရပါ၏။ အံ့ဩခြင်းလည်း ဖြစ်မိရသည် ။ လောကမှာ သေရမှာ ကြောက်သူတွေသာ သူတွေ့ခဲ့ရဘူးသည် ။ ခုတော့ သူကယ်ခဲ့သည့် လူနာမှာ သေချင်သည် တဲ့ ။ ထူးတော့ ထူးနေပြီဟု တွေးချင့်ရပြီ။

"ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တကယ့်ကို သေချင်နေတာပါ။ ကျွန်တော် သေသွားရင် ကောင်းမှာ ပါ"

လူနာက ထပ်ပြောသည် ။ ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ လူနာကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချမိရ၏။

"ဪ...ငါ့မောင်ရယ် ရခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ စွန့်ခွာချင်ရတာလဲ"

"ကျွန်တော့်လို ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ရခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝကြီးဆိုတာကို ဖက်တွယ် ရှင်သန်နေလို့ အပိုပါပဲ မမရယ်"

လူနာသည် စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ပြောသည် ။ ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ လူနာ၏ လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အတန်ကြာ ပြုံးပြကြည့်ဖြစ်သည် ။

"လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်။ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုဆိုတာကို ထာဝရ မရနိုင်သလို ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းဆိုတာကိုလည်း ထာဝရ ကြုံတွေ့နေရမယ်လို့ တထစ်ချ ယူဆထားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျဆိုတာ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ လောကရဲ့ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာပဲ။ မမမောင် ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်"

လူနာသည် ဒေါက်တာနွေ့နွေ့စကားကို နားလည်တတ်စွာ ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးပြပါသည် ။ နွေ့နွေ့ကလည်း အလိုက်သင့်ပင် အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည် ။

သို့နည်း အပြုံးချင်း ယှက်နွယ်မှုသည် ကပင် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားချည့်နဲ့ နေသူ လူနာအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ပင် ဖြစ်ပါချေ၏။

သို့အတွက်...

ဒေါက်တာနွေနွေ ရင်မှာ လည်း ကျေနပ်အားရ ရှိသွားခဲ့ရသည် သာ။

ဒေါက်တာနွေနွေသည် လူနာကို ဆေးတစ်ခွက်တိုက်ပြီးသည် နှင့် အိပ်ရေးဝဝအိပ်ရန် မှာ ကြားခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ။

နွေနွေသည် မည်မျှပင် အလုပ်မအား၍ အိပ်ရာဝင်နောက်ကျစေကာ မူ အိပ်ရာမဝင်မီ ဘုရားရှိခိုး ဝတ်ပြုပြီး အိပ်လေ့ရှိသည် မှာ သူလူမှန်းသိစွဲ အချိန်ကတည်းမှ ပင် အလေ့အကျင့်ရခဲ့ပြီးသား။ အကယ်၍ ဘုရားရှိခိုးခြင်း မပြုမိပါဘဲ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် တစ်ခုခုလိုအပ်နေသည် အထင်ရှိကာ အိပ်၍ ပင် မပျောနိုင်ခဲ့။

နံနက် အိပ်ရာထမှာ လည်း ကိုယ်လက်သန့်စင် ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ နံနက်စာစား အ လုပ်သွားလေ့ရှိပါသည် ။

ဘာသာတရားကို လေးနက်ကိုင်းရှိုင်းသော မိဘနှစ်ပါး၏ ဆိုးဆုံးမမှု အောက်တွင် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဖြူစင်မွန်မြတ်သူ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ချင်းစာတရားဖြင့် ရိုင်းပင်းကူညီတတ်သူ။ မိဘနှစ်ပါး မျက်ကွယ်ပြုသွားပြီးနောက် အရွယ်လွန်ဘဝအထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးပါဘဲ ဘာသာတရားနှင့် ဆေးကုသခြင်း၊ လူမှုရေးကိစ္စအဝဝကို သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး နှစ်ထားခဲ့သူသာ ဖြစ်ပါ၏။

သို့နယ် ကောင်းမြတ်သည် အလုပ်များကို လုပ်နေချင်သည် ပင်လျှင် မိဘကျေးဇူး ဆပ်ရာရောက်သည် ဟု ယုံကြည်သက်ဝင်မှု ရှိနေသူ။

ဒီည နွေနွေ အိပ်ရာထဲရောက်တော့ ညဉ့်ဝက်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ လူနာကို အဘကောင်းနှင့် လွှဲထားခဲ့သည် မို့ သူနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည် ။

မည်သို့ပင် အိပ်ရာဝင် နောက်ကျခဲ့သော်ငြား နံနက် ၅ နာရီတိတိ နေ့စဉ်ထနေကျအချိန်မှာ ပင် သူထဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အိပ်ရာဝင်နောက်ကျ၍ အိပ်ရေးဝသည် ဟု မဆိုသသော်လည်း မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ရေချိုးလိုက်သည့်အခါမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားရပါသည်။

ပြီးသည် နှင့် ဘုရားခန်းဝင် သောက်တော်ရေကပ်၊ ဆီမီးပူဇော်အပြီး ဘုရားဝတ်ပြု အမျှအတန်းဝေ၍ နံနက်စာစားရန် ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဒေါ်လေးဖြူ စီစဉ်ထားသည့် နံနက်စာများ သည် လည်း အဆင်သင့်။ ဒေါ်လေးဖြူသည် လည်း နိစ္စဓူဝ လုပ်နေကျ။

"ကဲလာ..မိနွေ၊ အိပ်ရေးကော ဝခဲ့ရဲ့ လား"

ကော်ဖီတစ်ခွက် ထည့်ပေးရင်း ဒေါ်လေးဖြူက မေးလိုက်ပါ၏။

"ဟုတ်...ဒေါ်လေးဖြူ၊ တစ်ရေးတည်းဆိုတော့ ဝတယ်ပဲ ပြောပါတော့။ ဒါထက် ဟိုကောင်လေးကော နိုးပြီလား"

"နိုးပါပြီတော်။ နိုးပါပြီ။ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်တောင် ဦးဖိုးကောင်း သွားပို့လေရဲ့ ။ အင်း...ဒေါ်မေခလာကို အမေးတော်ရှိပါရစေဦး"

"လုပ်ပြီ ဒေါ်လေးဖြူကတော့ အဟင်း...ဟင်း"

ဒေါ်လေးဖြူ၏ အငေါ့တူးစကားကို သဘောကျစွာ နွေ့နွေ့ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ဖြစ်သွားပါ၏။

"မိနွေ ညည်း ရယ်ကျဲကျဲ ပေါ့ပြန်ပြန် လုပ်မနေနဲ့ ။ တစ်ခါတစ်ခါ ညည်းလုပ်လာလိုက်ရင် ငါ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ရတယ်တဲ့ ။ တကတဲတော် ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ရမှာ ကျနေတာပဲ"

ဒေါ်လေးဖြူသည် မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးပြောသည်။ ။

"အမယ်..ဒေါ်လေးဖြူကလည်း ဘယ်ပြောလို့ ရမလဲ။ ဒီခေတ်ကြီးက ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ ကြိဖန်လှည့်ပတ်နေတာ သိရဲ့ လား"

"မိနွေ..ညည်း ငါ့ကိုပြန်ငေါ့နေတာလား။ ညည်းလုပ်ပုံတွေက ငါသွေးတိုးတယ်ဟဲ့ သွေးတိုးတယ်"

"ဒေါ်လေးဖြူကလည်း အဟင်း...ဟင်း"

"ဒေါ်လေးဖြူကလည်း လုပ်မနေနဲ့ ။ ညည်းအိပ်ပျော်ပေမယ့် ငါအိပ် မပျော်ဘူး။ ဘယ်အချိန် အိမ်ကပစ္စည်း မသွားမလည်း တွေးပူနေရတာ"

နွေ့နွေ့ သူ့ဒေါ်လေးဖြူကို မျက်စလှန်၍ ကြည့်သည်။ ။

"နွေ့ကတော့ ပစ္စည်းတွေပါသွားလည်း မပူပေါင်။ ဒေါ်လေးဖြူ ပါမ သွားရင် ပြီးရော"

"အေး...ငါက လိုက်သွား...ဟဲ့...အို...ဒီကလေးမ စောစောစီးစီး အ ဒေါ်ကို နောက်စရာလား"

ဒေါ်လေးဖြူ၏ အယောင်ယောင် အမှားမှားအဖြစ်က ရယ်ချင်စရာမို့ နွေ့နွေ့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေး ရယ်ဖြစ်သွားပါ၏။ ဒီသောအခါ သူ့ ကို ရယ်သွမ်းသွေးရကောင်းလားဟု ဒေါသမျက်စောင်း ထိုးလာပြန်၏။

"မိနွေ့...ညည်းလုပ်တာတွေ လုပ် လာပြီး ပေါ့ပြက်ပြက်ပြောမနေနဲ့ ။ ညည်း တစ်နေ့ စေတနာနဲ့ မတန်တဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့မယ်"

"ဒေါ်လေးဖြူရယ်...ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ စေတနာဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့ မတန်ဘူးဆိုပေမယ့် စေတနာဆိုတာကို လူတိုင်းအပေါ် ထား နိုင်ရင် ကောင်းတာပဲလေ။ ပြီးတော့ နွေ့က ဆရာဝန်လေ ဆရာဝန်ဆို

တာ..."

"ကဲကဲ...တော်ပါတော့ တော်ပါတော့ ညည်းအဘိဓမ္မာတွေ နားထောင်ရတာလည်း အပ်ကြောင်းတွေ ထပ်နေပါပြီ။ အမေးတော်ရှိမိတာကိုက ငါ့အမှား၊ ငါ့အမှား"

ဒေါ်လေးဖြူသည် နွေ့နွေ့စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်နိုင်စွာ လက်ကာပြ တားလိုက်ပါသည်။ ။

ဒေါ်လေးဖြူအဖြစ်ကို ကြည့်၍ နွေ့နွေ့ ရယ်ချင်လာပြန်၏။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာ သာ ကျိတ်ရယ်ဖြစ်ရသည်။ ။ အသံလေး ထွက်ရယ်မိပြန်လျှင် သူ့ကို ပြက်ရယ်ပြုရမလားဆိုပြီး ဒေါသပုန်ထပေဦးမည်။

"ကဲ...ဒေါ်မေခလာ၊ စားပြီးရင်လည်း လူနာကို စစ်ဆေးပြီး ဆေးလေးဘာလေး သွားတိုက်လိုက်ဦး။ တော်ကြာ ဆရာဝန်မပီမသ ဖြစ်နေဦးမယ်"

ဒေါ်လေးဖြူသည် စားပွဲပေါ်မှ သိမ်းစရာရှိသည် များ သိမ်းရင်း မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုး အငေါ့တူးလိုက်ပြန်ပါသည်။ ။ နွေ့နွေ့ တစ်ချက်ပြီးကာ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ။ နောက် ဒေါ်လေးဖြူနား ကပ်သွားပြီး ပခုံးကို ဖက်လိုက်ပါသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေးဖြူရယ်။ နွေ့က ဆရာဝန်ဆိုတော့"

"ကဲ...သွားပါတော့၊ သွားပါတော့ ဒေါ်မေခလာရယ်"

နွေ့နွေ့သည် သူ့ဒေါ်လေးဖြူပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းကာ အရယ်အပြုံးဖြင့် ထွက်သွားပါတော့၏။

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့သည် မိဘနှစ်ပါး မျက်ကွယ်ပြုသွားပြီးကတည်းက ဒေါ်လေးဖြူသည် သာ အမေ၊ ဒေါ်လေးဖြူသည် သာ အဖေအဖြစ် သတ်

မှတ် နေထိုင်လာခဲ့သည် မှာ သူ့ဘဝ တစ်သက် ရှိခဲ့ပြီ။ တစ်ရံတစ်ခါ ဒေါ်လေးဖြူကို စရနောက်ရသည် ကပင် စိတ်အပန်းဖြေစရာ တစ်ခုလို ဖြစ်နေပါသည်။ ။

ဒေါ်လေးဖြူသည် လည်း နွေနှွေမွေးကင်းစကတည်းမှ ပင် သူ့လက်ပေါ် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူမို့ တူမဟု ဆိုသော်ငြားလည်း ရင်၌ လွယ်မွေးခဲ့ရသည့် သမီးနှင့်မခြားပါ။ မိဘနှစ်ပါး ထားရစ်ခဲ့သည့် ဒီခြုံ၊ ဒီတိုက်ကြီးမှ သူနှင့် ဒေါ်လေးဖြူ။ ပြီးတော့ မိဘနှစ်ပါးရှိစဉ်ကတည်းက အိမ်တော်ထိန်းအဖြစ် နေလာခဲ့သည့် ဦးဖိုးကောင်း နောက် အိမ်ဖော်မလေး မြခင်။ ဒီလေးဦးသာ။

ဆိုရသော် တစ်စုံတစ်ရာသော ပြဿနာဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှ မရှိခဲ့သော သာယာချမ်းမြေ့သည့် မင်္ဂလာအိမ်ဂေဟာလေးသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ။

ဒေါက်တာနွေနှွေ လူနာခန်းထဲရောက်တော့ လူနာသည် ခုတင်ပေါ်ထိုင်လျက် ဒေါက်တာနွေနှွေကို အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ကြိုလိုက်သည်။ ။

"ဟော...မောင်လေးတောင် နှိုးနေပြီပဲ။ ကြည့်ရတာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းပါလား။"

"ဟုတ်ကဲ့..အဘကောင်းလာပို့လို့ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်တောင် စားပြီးပါပြီ မ"

"ကဲ...ဒါဆို ဆေးတစ်ခွက်လောက် ထပ်သောက်လိုက်ဦး။ ဆေးပတ်လည်သွားအောင်ပေါ့။"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေါက်တာနွေနှွေ ဆေးစပ်သည်။ ။ နောက် လူနာလက်ထဲသို့ ဆေးများ ထည့်ပေးပြီး ရေတစ်ခွက်ပါ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။ လူနာသည် ဆေးများကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်း၍ ရေတစ်ခွက်မော့သော

က်လိုက်သည် ။

"ကျေးဇူးပါပဲ မမ။ မမတို့ လည်း ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ ..."

"ဘာလဲ အားနာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ ဘာညာ ဘာညာ လောကဝတ် စကား ပြောမလို့ မဟုတ်လား အဟင်း...ဟင်း။ ပြောမနေပါနဲ့ ကွယ်။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူကို ခုလို ကူညီခွင့်ရတာကိုပဲ မမက ကျေနပ်ဝမ်းသာ နေမိတာပါ"

"အင်း...မြို့တော်ရန်ကုန်ကြီးမှာ ဒီလိုစေတနာရှင် မေတ္တာရှင်မျိုးက လည်း တကယ့်ကို ရှားပါးပစ္စည်းပဲနော်"

"မောင်လေးကလည်း ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို ဒီလောက်တောင် ပဲ ထောပနာပြုရသလား"

ဒေါက်တာနွေနေ့ လူနာပြောလာသည့် စကားကို သဘောကျသွားရ ပါသည် ။

"ကျွန်တော်ကတော့ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို ဆလန်ပါပဲ။ တကယ့်ကို မှတ်လောက်သားလောက် ရှိသွားခဲ့တာပါ"

လူနာကောင်လေးသည် စိတ်ပျက်နာကြည်းဟန် အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည် ။ ဒေါက်တာနွေနေ့ တစ်ချက် ပြုံးဖြစ်သွားရပြန်၏။

"ကဲ ကဲ...ထားပါလေ။ အခု မောင်လေး ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ။ ဘယ်မှာ နေတာလဲ။ မောင်လေးအိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးရမလား။ ခုချိန်ဆို မောင်လေးမိသားစုတွေလည်း စိတ်ပူနေရှာရောပေါ့"

ဒေါက်တာနွေနေ့ အမေးစကားများကြောင့် လူနာကောင်လေးသည် ချက်ချင်း မျက်နှာညှိုးလျော်သွားပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အတန်ကြာ ငိုငါ့၍ နေပါသည် ။

"ပြောပြလေ မောင်လေး။ မောင်လေးအိမ်ကို အကြောင်းကြားပေးရင် အဆင်ပြေမလား။ ဒါမှ မဟုတ် မမလိုက်ပို့ပေးရမလား။"

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့သည် ထပ်ကာထပ်ကာ မေးသည် ။ လူနာကောင်လေးသည် သက်ပြင်းအမောကို လေးဖင့်စွာ ချသည် ။ နောက် ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ကို ညှိုးငယ်စွာ ကြည့်သည် ။

"ကျွန်တော်...ဟို...အဲ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပို့ပေးရမယ့်နေရာ မရှိပါဘူး။"

"ဟင်...ဘယ်လို ဘယ်လို...မောင်လေး။"

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ အံ့သြစွာမေးမိ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီရန်ကုန်မြေမှာ အခြေမဲ့ အနေမဲ့ အိမ်မရှိ ယာမရှိပါ။"

ပြောရင်းဖြင့်ပင် မျက်ရည်တွေဝိုင်းလာသည် ကို နွေ့နွေ့ သတိပြုမိလိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲတွင် လည်း နင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည် ။

"ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သေချင်တယ်။ သေသွားတာပဲ ကောင်းမှာ ပါလို့ ပြောခဲ့တာပေါ့။"

"အို...မောင်လေးရယ်"

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့သည် ကြင်နာသည့် မျက်ဝန်းတို့ ဖြင့် လူနာကောင်လေးကို ကြည့်ဖြစ်သွား၏။ လူနာကောင်လေးသည် ခူးနှစ်လုံးပေါ် ယှက်တင်ထားသည့် လက်ပေါ် မျက်နှာကို အတန်ကြာအပ်ထားလိုက်သည် ။ နွေ့နွေ့ သက်ပြင်းချမိရသည် ။

"မောင်လေး။"

ဒေါက်တာနွေ့နွေ့ ခေါ်သံကြောင့် ခေါင်းမောအကြည့်မှာ လူနာကောင်လေး မျက်ဝန်းတစ်ခု မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလို့ ။

ထိုသည့်အခါ နင့်နေသော နွေ့နွေ့ရင်မှာ နာကျင်လာ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ လူနာကောင်လေးတွင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု နွေ့နွေ့ တွေးချင့်လိုက်မိပါ၏။

သို့ဖြစ်ရကား...

"ကဲ...ကဲ၊ သိပ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ ။ မောင်လေးမှာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိရမှာ ပေါ့။ အဲဒီအကြောင်းကို အပြည့်အစုံ မဟုတ်တောင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ သိခွင့်ရှိရင် မမသိချင်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း မမအနေနဲ့ အကူအညီပေးလို့ ရမှာ ပေါ့"

လူနာကောင်လေးသည် မျက်ရည်စများကို သုတ်ရင်း အတန်ကြာ စဉ်းစားနေဟန်ရှိ၏။

"ဘယ်လိုလဲ မောင်လေး ပြောပြဖို့ ဝန်လေးနေလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး မမ။ ကျွန်တော်ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အပူတွေ မမကို ကူးစက်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ"

"ရပါတယ်ကွယ်။ အရေးကြီးတာက ပြဿနာတစ်ခုအတွက် အဖြေရှာနိုင်ဖို့ က အဓိကပါ။ အဖြေရှာဖို့ ဆိုတာကလည်း ပြဿနာရဲ့ အရင်းခံ အကြောင်းတရားကို သိမှ ဖြစ်မှာ လေ ကဲပြော"

"ကျွန်တော့်နာမည်က မင်းခန့်ကျော်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဇာတိက ပုပ္ပားတောင်ခြေ ရွာလေးတစ်ရွာကပါ။ အဖေကတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ အမေက ပုပ္ပားတရားစခန်းတစ်ခုမှာ ယောဂီဝတ်ဘဝနဲ့ တရားအားထုတ်နေပါတယ်"

"အမေဟာ မုဆိုးမဘဝနဲ့ လက်လုပ်လက်စား လုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အထိ ပညာသင်ပေးခဲ့တယ်။ ဆယ်တန်းအောင်တော့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ချင်တဲ့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ အကျိုးဆက်တွေက ထင်မထားလောက်အောင် ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ပါဘူး။"

"အဖြစ်တွေက ဒီလိုပါ"
